

[...]

32.470/C/II/PF

[...]

Betreft: klacht tegen de Belastingdienst voor Vlaanderen.

Ter zitting van 13 september 2001, hebben de verenigde afdelingen van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht (VCT) een onderzoek gewijd aan een klacht van een Franstalige inwoner van Drogenbos, de heer [...], die van de Belastingdienst voor Vlaanderen een Nederlandstalig aanslagbiljet heeft gekregen voor het jaar 1999.

*

* *

Op de vraag om inlichtingen hebt u onder meer het volgende meegedeeld.

"Vanaf het aanslagjaar 1999 staat de Belastingdienst voor Vlaanderen in voor de inning van de onroerende voorheffing in het Vlaamse Gewest. De aanslagbiljetten worden door de dienst in de faciliteitengemeenten in het Nederlands verstuurd met onderaan op het biljet de vermelding "Sur simple demande par écrit, un document en français peut être obtenu".

Vermits de Belastingdienst voor Vlaanderen moet beschouwd worden als een dienst van de Vlaamse regering in de zin van artikel 36 van de gewone wet van 9 augustus 1980, is op deze dienst omzendbrief VR 97/29 van de Vlaamse regering van 7 oktober 1997 van toepassing. Deze omzendbrief regelt het taalgebruik in de diensten van de Vlaamse regering en gaat uit van een restrictieve interpretatie van de faciliteiten waarbij het niet-repetitieve karakter ervan vooropstaat [...].

Aanslagbiljetten worden in eerste instantie in het Nederlands verstuurd. Franstaligen die dat wensen kunnen van hun wettelijk recht op faciliteiten gebruik maken door een Franstalig aanslagformulier aan te vragen bij de bevoegde dienst. De mogelijkheid wordt trouwens in het Frans vermeld op hun Nederlandstalig aanslagbiljet."

*

* *

Aanslagbiljetten zijn betrekkingen tussen een openbare dienst en een particulier.

Met toepassing van artikel 25, 1^e lid, van de bij koninklijk besluit van 18 juli 1966 gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken (SWT), waarnaar wordt verwezen door artikel 39 van de gewone wet van 9 augustus 1980 tot hervorming van de instellingen, gebruiken de plaatselijke diensten van de randgemeenten in hun betrekkingen met een particulier de door deze gebruikte taal voor zover die taal het Nederlands of het Frans is.

De Belastingdienst voor Vlaanderen dient derhalve de regels toe te passen die gelden voor de randgemeenten.

Het verdient echter aanbeveling dat een Franstalige zijn taalkeuze uitdrukkelijk te kennen geeft bij zijn eerste contact met een dienst. Wanneer die dienst de taalaanhorigheid van een particulier niet kent, geldt immers het vermoeden *juris tantum* volgens welk de taal van de particulier die is van het gebied waarin hij woont.

Aangezien de taalaanhorigheid van de klager niet bekend was bij het verzenden van het aanslagbiljet inzake onroerende voorheffing, die in 1999 voor de eerste keer werd geïnd door het ministerie van de Vlaamse gemeenschap (Belastingdienst), was het voornoemde vermoeden van toepassing.

Bijgevolg acht de VCT de klacht bij drie stemmen tegen één van de Franse afdeling en vier stemmen en een onthouding van de Nederlandse afdeling, ontvankelijk maar niet gegrond.